

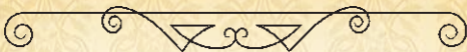
В.М.СОСЮРА

КВІТКА ОСІННЯ

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
201+

ВІДПЛАТА

Вже небо обняли всесвітні пожари,
і там, де ми пройдем, лиш порох шелестить.
На голови катів ми сиплемо удари —
і мозок на стінах, як холодець, тремтить.

Ми в сонячній журбі віки на вас робили,
з крові й кісток своїх складали вам дворці, —
з глузливим реготом тягли з нас соки, жили
ви, паралітики, життя мерці!

І срібло, й золото глибоко під землею
в сирій, холодній млі довбали ми для вас,
і що ви нам дали з культурністю своєю, —
не побажаю я і ворогу в злий час.

Красуням вашим ми брильянти здобували,
і сестри шили їм убрання на бали,
а потім, по ночах, у вікна заглядали,
де в звуках вальса ви крутились і пливли.

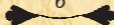
Вас змалку, як квіток, кохали і рядили,
ви звикли від життя усе без бою брать.
За наші гроші вас панами бути вчили —
кайдани золоті душі своїй кувать.

А ми?.. Ми вчилися лиш матюків на шахтах,
і водкою свій сум в получку заливать,
та долі по світу шукати,
а сестри — тіло продавать.

І піп з хрестом в руці давав нам ніж у руки
і за об'їдки з панського стола
на брата брата слав під молитовні звуки,
й морями наша кров в сліпій борні текла.

А Бог на небі спав. Мовчали темні далі.
В безодню падали, як олово, віки.
Ми на хрестах своїх пророків розпинали
і в болотяних снах плели п'явкам вінки.

Але настали дні! Спливла з очей полуда,
і ми побачили, де ворог і де брат,
і вибили огонь відплати наші груди
в жадані дні Червоних Свят.

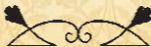
Лакеї зла і тьми! Уже Комуни дзвони
погребний реквієм для вас гудуть, гудуть,
і падають, як дощ, двірці, корони, трони,
в прокляттях боротьби на сполох гулко б'ють.

Вже небо обняли всесвітніі пожари,
і там, де ми пройдем, лиш порох шелестить.
На голови катів ми сиплемо удари —
і мозок на стінах, як холодець, тремтить.

Ми йдем вам відплатить за сльози, кров,
за муки,
що бідний люд віки тернистим шляхом лив.
За це ми душим вас, ламаєм ноги, руки
і топимо в крові наш нескінченний гнів.

А в полі — сонце, май... Гудуть червоні
дзвони,
в полях і городах останній бій кипить.
І падають, як дощ, двірці, корони, трони,
То ми йдемо... Тремтять і ждять!

1920

* * *

В осіннім шелесті під галок лопотіння
змарнілим сном бреде журба вогких алей...
І спогади тремтять, мов смажене насіння,
лишають на вустах жадань прозорий ґлей...

І холодом терпким просякли сподівання,
мов той жовтявий лист, розвіяний кругом...
І пелюсток зорі порив палкий, останній
розвіяно тремтить під місячним серпом...

І згадуються дні... під снігом тротуари...
під вибухи гармат бетонний вулиць жах...
й пожежі перший знак, де димарів сигари
до неба розтягли розтулені вуста...

Спадали постріли трояндними садками...
над збитим ворогом тремтіли прапори...
І ніби Жовтня крок котив громи над нами
з розчинених дверей зорі...

1921

* * *

На Захід, на Захід, на Захід!..
Заломила руки зоря.
Виють собаки не зря..
Електричним поривом, подихом гроз
до бою, до бою на Захід..
Перестав вовтузитись і плакати
на снігу розстріляний мороз..
Котяться хвилі широко —
хвилі-мовчанки до ніг..
Місяцю куля влучила в око, — ніч.
Але я не впаду до колін
і ніколи не буду спати.
На устах запеклася піна —
моя кривава мати..
І сичить під ногами вітер..
Мов до серця чимсь припекло,
мов голосять, жаліються діти за селом..
Електричним поривом, подихом гроз
до бою, до бою на Захід!..
Перестав вовтузитись і плакати
на снігу розстріляний мороз..

1921

